

1514

Hol arcomat megmérítettem
virradatkor, bedőlt a kút.
Tükörképem most lenn, a földben,
siratja az elhamvadt falut.

Szelek pányváján messze kószál
sorsomtól elkötött lovam.
Bújdosni így is jó leszek már
és Istenként asszonytalan.

De nem görbítem vissza mégsem
az envéremtől sáros kaszát.
Inkább dobom a gabonába:
hullassa termő bánatát.

Megyek toportyánnak, bokornak,
míg embergúnyám lelkemig szakad.
Megyek – s füvekkel, fákkal megosztom
növénnyé torzult árnyamat.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)